

Faglige pointer

	Præsentation	Kritik
Markedsmodellen	Den økonomiske liberalismes model. Her er det frie marked bedst til at sikre fordeling af vand, da det kun er underlagt udbud og efterspørgsel.	De private firmaer tænker kun i profit og ikke i ordentlig og retfærdig fordeling af vandet. Desuden leder den ulige fordeling til prisstigninger og forringelser i kvalitet. Vand er et basalt gode man ikke kan eje.
Udvikling eller bæredygtig udvikling	Det frie marked sikrer økonomisk vækst og kan gøre fattige lande rige ved at gøre dem mere selvforsynende.	Modsvaret til multinationale selskaber; den økologiske model. Her er fokus en lokal og demokratisk fordeling af goderne der ikke tænker i profit. Nærhedsprincip; tilskyndelse hos de lokale til at deltage i deres samfundsudvikling
Økonomi og politik	Øget frihandel og en åben økonomi sikrer gennemsigtighed i det politiske system. Modvirker korruption og magtmisbrug	De multinationale selskaber er med til at opretholde korruption og magtmisbrug der fastlåser uligheden (eks. i Manila). Den økologiske model sikrer derimod bedre demokrati pga. nærhedsprincip, hvor folk tager ansvar for det lokale.
Monopol	Privatiseringer kan afskaffe monopoldannelse, hvor et enkelt firma (det offentlige) sætter en fast (høj) pris. Skyldes større konkurrence i markedsmodellen.	I praksis er det tit omvendt; at private firmaer har monopol på vandleverancen. De indgår i samarbejde med andre politiske eliter; eks. regeringer og får lukrative aftaler.
Den grønne revolution	Effektiv udnyttelse af ressourcerne i fødevarerindustrien i 3. verdens lande vha. bl.a. kunstvanding, højtydende arter og gødning.	Den Grønne revolution var baseret på kortsigtede effektiviseringer der ødelagde den naturlige vandbalance; førte til forurening, tilsaltning og ørkendannelse. I stedet den økologiske model
Verdensbanken og IMF	Verdensbanken og IMF leverer alle uhyre summer til primært private projekter i især 3. verdens lande der skal sikre dem en højere levestandard på markedsmodellens principper	Verdensbanken og IMF domineret af rige lande der fokuserede mere på egne afkast end støtte. Støtten er tit med til at opretholde skel mellem rig og fattig; f.eks. i dæmningsbyggerierne i Vandets Pris. Nationale love og regler tilsidesættes